

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 326/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Hillbridges, s. r. o., Gorkého 4, Bratislava, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. 6S/70/2023-787 z 8. januára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. februára 2024 a doplnenou 19. apríla 2024 a 21. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1, čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len („listina“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) č. k. 6S/70/2023-787 z 8. januára 2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť správne mu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že správnu žalobou zo 4. augusta 2023 sa sťažovateľka – obchodná spoločnosť, ktorá vykonáva poisťovaciú činnosť podľa zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poisťovníctve“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Bankovej rady Národnej Banky Slovenska č. sp. NBS1-000-079-406, č. z. 100-000-524-310 z 1. júna 2023 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“), ktorým nevyhovela rozkladu sťažovateľky zo 16. novembra

2022 proti rozhodnutiu Národnej banky Slovenska, útvaru dohľadu nad finančným trhom č. sp. NBS1-000-073-774, č. z. 100-000-413-341 z 31. októbra 2022 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) o odobratí povolenia na vykonávanie poisťovacej činnosti sťažovateľke s tým, že od okamihu doručenia rozhodnutia o odobratí povolenia na vykonávanie poisťovacej činnosti nesmie právnická osoba, ktorej bolo odobraté povolenie, vykonávať poisťovaciu činnosť okrem činností, ktoré sú nevyhnutné na uplatnenie jej pohľadávok a vyrovnanie záväzkov (§ 158 a § 159 zákona o poisťovníctve). Sťažovateľka zároveň požiadala o priznanie odkladného účinku správnej žalobe [§ 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)] tvrdiac, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy hrozí závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda nielen sťažovateľke, ale aj jej klientom či priamo štátu. Bez priznania odkladného účinku správnej žalobe totiž existuje reálne riziko, že sťažovateľka zanikne skôr, ako bude napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy posúdené správnym súdom. Národná banka Slovenska totiž 8. júna 2023 podala príslušnému súdu návrh na zrušenie a likvidáciu sťažovateľky a na vymenovanie likvidátora (§ 159 ods. 5 zákona o poisťovníctve). Ak by došlo k ukončeniu existencie sťažovateľky pred vydaním rozhodnutia príslušného súdu, prípadne k späťvzatiu žaloby likvidátorom, tak nielenže by bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivý proces, ale došlo by aj k zániku jej nároku na náhradu škody proti Národnej banke Slovenska z dôvodu nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý by inak sťažovateľke prislúchal v prípade úspechu v tomto spore v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Likvidátor sa bude v rámci likvidácie usilovať o predaj poisťného kmeňa a vyplatenie veriteľov sťažovateľky ešte pred rozhodnutím správneho súdu o žalobe, ktoré bude už len formálnou satisfakciou, keďže už nebude možné, aby došlo k obnoveniu podnikania sťažovateľky.

3. Národná banka Slovenska považovala argumentáciu sťažovateľky za nedôvodnú a niektoré jej tvrdenia dokonca za nepravdivé s poukazom na to, že je nezávislou centrálnou bankou Slovenskej republiky, ktorá je súčasťou Európskeho systému centrálnych bánk ako systému centrálného bankovníctva eurozóny v rámci Európskeho systému centrálnych bánk, ktorého úlohou je (okrem iného) prispievať k stabilite finančného systému ako celku, ako aj k bezpečnému a zdravému fungovaniu finančného trhu v záujme udržiavania dôveryhodnosti finančného trhu, ochrany finančných spotrebiteľov a iných klientov na finančnom trhu a rešpektovania pravidiel hospodárskej súťaže.

4. Správny súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol. Vychádzajúc z rozsiahlej argumentácie účastníkov konania, po preskúmaní spisového materiálu v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že aj keby zistil, že okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy hrozí sťažovateľke závažná ujma, absentuje splnenie druhej kumulatívnej podmienky, podľa ktorej priznanie odkladného účinku správnej žalobe nemôže byť v rozpore s verejným záujmom. Správny súd vzhladol rozpor s verejným záujmom v prípade priznania odkladného účinku správnej žalobe vo vzniku situácie, ktorá by naďalej umožňovala sťažovateľke uzatvárať nové poisťné zmluvy a prijímať ďalšie finančné prostriedky od spotrebiteľov, čím by došlo k navýšeniu množstva klientov, ktorých nároky z poisťných zmlúv by boli konaním a finančnou situáciou sťažovateľky ohrozené. Uložené sankcie sledujú ochranu záujmov jednak nových potenciálnych klientov, keď

odobratie povolenia na vykonávanie poisťovacej činnosti bráni sťažovateľke uzatvárať nové poisťné zmluvy a obmedzenie nakladania s aktívami sťažovateľky chráni záujmy už existujúcich klientov sťažovateľky pred znížením jej majetku, ktoré by ohrozilo uspokojenie ich pohľadávok vyplývajúcich z poisťných zmlúv. Správny súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľky, že ochrana klientov bude zabezpečená práve pri zachovaní jej obchodnej činnosti. Hlavným cieľom dohľadu nad poisťovníctvom je ochrana poisťníkov a príjemcov poisťných plnení prostredníctvom dohľadu nad obozretným podnikaním. Verejný záujem v danom prípade predstavuje záujem spoločnosti na riadnom fungovaní finančného trhu, jeho stabilite a dôvere v takýto finančný trh a prevyšuje nad individuálnym záujmom sťažovateľky vykonávať podnikateľskú činnosť. Spôsob výkonu poisťovacej činnosti sťažovateľky žalobcu (t. j. súlad alebo nesúlad s príslušnými ustanoveniami zákona o poisťovníctve) vrátane dispozície dostatočným kapitálom a potrebným krytím pre výplatu finančných nárokov spotrebiteľov je predmetom konania vo veci samej, keď žalovaná uložila sankcie práve pre neplnenie zákonných podmienok podľa zákona o poisťovníctve. Súd tak nemohol toto tvrdenie žalobcu považovať za argument svedčiaci priznaniu odkladného účinku správnej žalobe.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] v prvom rade poukazuje na to, že jej vec (bod 2) bola pôvodne pridelená senátu 3S, pričom bola vedená pod sp. zn. 3Sf/26/2023. Na základe námietky nesprávneho zápisu veci, ktorú podala predsedníčka senátu 3S, predsedníčka správneho súdu opatrením sp. zn. 1SprR/3/2023 z 31. augusta 2023 prikázala, aby vec bola pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky náhodným výberom pridelená súdному oddeleniu S. Stalo sa tak ešte v ten istý deň (31. augusta 2023), keď vec bola pridelená senátu 6S, pričom je vedená pod sp. zn. 6S/70/2023. Podľa názoru sťažovateľky v danom prípade bola rozhodujúcou tá skutočnosť, že všetky agendy S, Shs, Sf, Svo, Sps, Sd, Scud na správnom súde vykonávali všetky senáty rovnako. Uvedené sa preto malo riešiť výlučne tak, že vec mala byť (opatrením predsedníčky správneho súdu) prevedená z nesprávneho registra 3Sf do správneho registra 3S (v rámci tohto istého senátu), a nie nanovo pridelená náhodným výberom medzi všetky senáty. Sťažovateľka vedomá si princípu subsidiarity vo vzťahu k posudzovaniu porušenia práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi ústavným súdom tvrdí, že na odňatie veci senátu 3S neexistoval žiadny zákonný dôvod a že došlo k porušeniu označeného práva správnym súdom s poukazom na to, že proti napadnutému uzneseniu správneho súdu, ktorým nevyhovel návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe (doručenému právnenému zástupcovi sťažovateľky 15. januára 2024), nemožno podať opravný prostriedok.

6. Sťažovateľka vedomá si aj toho, že základné právo na súdnu ochranu „je výsledkové“, tvrdí, že ústavný má legitímny dôvod zasiahnuť do konania pred správnym súdom, hoci zatiaľ nebolo právoplatne skončené. Napadnuté uznesenie je vnútorne rozporné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže správny súd absolútne nereagoval na argumentáciu sťažovateľky podrobne uvedenú na viac ako 30 stranách jej návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, čo

zakladá porušenie jej základného práva na súdnu ochranu. Správny súd sa odmietol zaoberať prvou z dvoch kumulatívnych podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, a to otázkou existencie bezprostredne hroziacej závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody či finančnej škody, prípadne iného vážneho nenapraviteľného následku, hoci ju sám pripúšťa.

7. Napadnuté uznesenie správneho súdu nielenže vyvoláva stav, keď sa vlastnícke právo k aktívam sťažovateľky stáva neistým a zrušiteľným a zároveň otvára cestu k späťvzatiu správnej žaloby likvidátorom, čím by sa definitívne zmarila možnosť sťažovateľky dosiahnuť vrátenie povolenia na vykonávanie poisťovacej činnosti, ale neoprávnene zasahuje aj do výkonu slobody usadiť sa a slobody poskytovať služby na poisťných trhoch mimo Slovenskej republiky, čo tvorí najväčšiu časť podnikateľského portfólia sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1, čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením správneho súdu č. k. 6S/70/2023-787 z 8. januára 2024, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe (bod 4).

9. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, so základnými právami. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

10. Žiadne z takýchto pochybení ústavný súd v prerokovanej veci sťažovateľky nezistil.

11. Ústavný súd konštatuje, že zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (m. m. II. ÚS 893/2014).

12. Zmena v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie je vylúčená, no musí sa udiať jedine v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu (I. ÚS 448/2016, ZNaU 27/2017).

13. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo za účelový. Zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neumožňuje prerozdelenie už pridelených vecí, t. j. vecí pridelených síce sudcovi spravodajcovi, ale súčasne aj ostatným členom senátu ako zákonným sudcom, novému senátu, ktorého členom je síce sudca, ktorému vec bola pôvodne pridelená, avšak ostatní členovia sa zmenili, iným spôsobom, než náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 116/2011).

14. Ako bolo uvedené (bod 5), predsedníčka správneho súdu opatrením sp. zn. 1SprR/3/2023 z 31. augusta 2023 prikázala, aby vec bola pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky náhodným výberom pridelená súdnemu oddeleniu S. Ústavného prieskumu uvedeného opatrenia sa sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nedomáhala, čo jej však nebráni, aby svoje tvrdenie, že vec mala byť (opatrením predsedníčky správneho súdu) prevedená z nesprávneho registra 3Sf do správneho registra 3S (v rámci tohto istého senátu), a nie nanovo pridelená náhodným výberom medzi všetky senáty, predniesla v konaní vo veci samej. Výnimka pri pridelení vecí sudcom a senátom nemôže byť výsledkom interpretácie rozvrhu práce, ale musí byť ustanovená exaktne, transparentne a predvídateľne tak, aby mohla byť realizovaná v zásade bez vonkajšieho zásahu do rozvrhu práce, teda aj bez zásahu do tohto systému zo strany orgánov štátnej správy v súdnictve (m. m. I. ÚS 239/04), ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade.

15. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

16. Správny súd môže, ak osobitný predpis neustanovuje inak, na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného uznesením priznať správnej žalobe odkladný účinok, ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom [§ 185 písm. a) SSP].

17. Rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné, a možno preto konštatovať, že takéto rozhodnutie je zákonom konštruované ako rozhodnutie dočasnej povahy (m. m. III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020, I. ÚS 132/2022, I. ÚS 135/2022, II. ÚS 457/2022, III. ÚS 231/2024, IV. ÚS 181/2024). Posúdenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žaloby je zásadne vecou konajúceho správneho súdu, pričom k prieskumu reálnej existencie týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Podstatou prieskumu tohto rozhodnutia tak môže byť len obmedzený test ústavnosti, t. j. posúdenie,

či má rozhodnutie o (ne)priznaní odkladného účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležite odôvodnené (m. m. I. ÚS 346/2017).

18. Keďže aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu (napr. I. ÚS 295/2021), ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ďalej zameral na posúdenie, či správny súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku.

19. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby je koncipovaný predovšetkým ako dočasná procesná ochrana žalobcu pred okamžitým výkonom pre neho nepriaznivého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ak sú na to splnené zákonom vyžadované podmienky. Ide teda o výnimočný inštitút, ktorého účelom je ochrániť adresáta verejnej správy pred prípadnými neodstrániteľnými negatívnymi následkami aktov verejnej správy za kumulatívneho splnenia podmienky, že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

20. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že správny súd vzhliadol rozpor s verejným záujmom v prípade priznania odkladného účinku správnej žalobe vo vzniku situácie, ktorá by naďalej umožňovala sťažovateľke uzatvárať nové poisťné zmluvy a prijímať ďalšie finančné prostriedky od spotrebiteľov, čím by došlo k navýšeniu množstva klientov, ktorých nároky z poisťných zmlúv by boli konaním a finančnou situáciou sťažovateľky ohrozené. Správny súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľky, že ochrana klientov bude zabezpečená práve pri zachovaní jej obchodnej činnosti.

21. Skutočnosť, že sa správny súd v napadnutom rozhodnutí bližšie nezaoberal aj otázkou existencie bezprostredne hroziacej závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody či finančnej škody, prípadne iného vážneho nenapraviteľného následku, nie je podľa názoru ústavného súdu spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť jeho rozhodnutia. Po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia a posúdení sťažovateľkiných námietok (bod 6) ústavný súd zastáva názor, že správny súd sa pri rozhodovaní nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy regulujúcej priznanie odkladného účinku správnej žalobe a v súvislosti s tým sa náležitým spôsobom zaoberal nielen tvrdeniami sťažovateľky obsiahnutými v jej návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, ale aj vyjadrením Národnej banky Slovenska (bod 3).

22. Ústavný súd poukazuje na to, že odobratie povolenia na vykonávanie poisťovacej činnosti je v § 158 ods. 1 písm. c) zákona o poisťovníctve konštituované ako povinnosť Národnej banky Slovenska, ak poisťovňa nespĺňa minimálnu kapitálovú požiadavku na solventnosť a Národná banka Slovenska neschválila predložený finančný plán alebo poisťovňa nespĺní schválený finančný plán v lehote troch mesiacov od zistenia nesplnenia minimálnej kapitálovej požiadavky na solventnosť. Ak Národná banka Slovenska odobrала povolenie na vykonávanie poisťovacej činnosti alebo povolenie na vykonávanie zaisťovacej činnosti alebo povolenie zaniklo, je povinná bez zbytočného odkladu informovať o tejto skutočnosti príslušné orgány dohľadu ostatných členských štátov (§ 158 ods. 3 zákona o poisťovníctve). Národná banka Slovenska spolu s týmito príslušnými orgánmi dohľadu členských štátov prijímú všetky opatrenia potrebné na ochranu

záujmov poistených osôb, a najmä obmedzia voľné nakladanie s aktívami poisťovne (§ 158 ods. 4 zákona o poisťovníctve).

23. Na základe uvedeného ústavný súd považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovenie návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný, a z ústavného hľadiska tak nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

24. V tomto kontexte nič nenasvedčuje ani tomu, že správny súd napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľky vlastniť majetok, resp. jej základné právo podnikáť, ako to tvrdí v závere ústavnej sťažnosti (bod 7).

25. Medzi napadnutým uznesením správneho súdu a obsahom základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1, čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu